

Prolog

Uprostřed noci se probudil, vytáhl ruku zpod peřiny, položil dlaň na stěnu a pohladel dům.

Udělal už to před ním někdo? Těžko, lidé přece domy nehladí. Dominik konečky prstů přejížděl po omítce a přemýšlel, jestli za ty stovky let, co mlýn stojí, ve stejné místnosti spával někdo, kdo to tu miloval stejně jako on.

Škoda že je mu teprve šestnáct a nemůže rozhodovat o tom, zda si rodina usedlost ponechá, nebo ji prodá. Ráno navyklými pohyby ustele modrobílou pruhovanou peřinu, pomůže sbalit zbytek prababiččiných věcí do krabic, přejde lávku k autu a pak už do domu nikdy nevstoupí. Maximálně se bude zdálky dívat, jak ve mlýně, kde to měl strašně rád, bydlí místo prababičky cizí lidé.

Zvláštní, stačí několik týdnů, a nic není jako dřív. Docela nedávno tu ležel a představoval si, že je o nějakých deset patnáct let starší a tenhle dům mu patří. Maloval si, co jednou s mlýnem udělá; citlivě zrekonstruuje fasádu, bahnitý dvorek vydláždí těmi velkými plochými kameny z řeky. S přítelkyní nebo manželkou bude snídat u dřevěného stolu pod třešněmi a večer pít víno na lávce a máchat si nohy v řece. Nejdřív tu s nimi bude bydlet prababička, samozřejmě, vždyť ten dům je její. Dominik se u ní vždycky cítil volněji než doma. Líbilo se mu, že si prababička Klára denně vykládá karty a každý večer těsně před spaním se pečlivě nalíčí u starodávného toaletního stolku.

„Proč se maluješ do postele?“ zeptal se jí jednou a ona k němu obrátila obličej s načerněným obočím. „Přece abych dobře vypadala, kdybych v noci umřela,“ odpověděla vážně.

Ve tmě slyšel tichý prababiččin dech. Překvapilo ho, jak klidně poslední večer ve mlýně spí. Není jí líto, že opouští usedlost, kde kdysi žila s manželem a kde vychovala syna? Nemrzí jí, že se ten syn rozhodl mlýn prodat a ji přestěhovat

do svého novějšího domu na druhém konci vesnice, jako by byla věc? Nezaskočilo ji, jak rychle se našel kupec?

Dominik si byl jistý, že už neusne. Opatrně odhrnul příkryvku a spustil nohy na ledové dlaždice. Půjde si sednout na lávku. Naposledy.

Prababička už dlouho obývala jen novější dvoupokojový přístavek vedle starého mlýna, který nezadržitelně chátral. Dnes ve stíněném přístavku přespávala celá rodina: děda, babička, Dominikova matka a Dominik. Prý aby prababičce nebylo smutno a aby zítřejší stěhování proběhlo hladce. Večer si v klidu opekli špekáčky na ohni a dívali se na světlušky, jako by zítřek neměl znamenat konec jedné životní etapy.

Dominik opatrně vyšel do předsíně a přitiskl ucho ke dveřím druhé ložnice. Ticho. Copak matka s prarodiči také v klidu spí? Je snad z celé rodiny jediný, kdo se s mlýnem tak těžko loučí?

Koupila to tu nějaká ženská z Prahy, říkal děda. Mladá, pětatřicet šestatřicet, nastěhuje se s přítelem. Děda za její peníze zrekonstruuje stáje a postaví novou cvalovou dráhu. Prababička Klára se zabydlí v dědově domě, v podkrovním pokojíku hned vedle Dominikova. Bude mít elektrické topení a vodu, co v zimě nezamrzá.

Všichni budou spokojení.

To jen on se zalyká lítostí.

Potmě nahmatal kliku a překvapilo ho, že vchodové dveře přístavku nejsou zamčené. Známež zaskřípaly. Vyšel do noci a vdechl vlhký vzduch od řeky.

Zadíval se na hvězdy, ale vzápětí nastražil uši. Kromě bublání vody v kamenitém korytě bylo slyšet ještě něco dalšího; ženský hlas. Stačilo pár kroků po trávě a na lávce uviděl matku s dědou.

„Mě to nemrzí, tati. Nemám to tu ráda,“ říkala matka. „To se mi nemůžeš divit. Nechtěla bych tu žít, ani kdybych někoho měla. Nepustila bych chlapa ani do hospody, abych

tu na něj nemusela sama čekat. Fakt nechápu, že se tu Klára nebála. Proč tu proboha zůstávala? Dům na samotě není nic pro osamělou ženskou.“

„Ona se tu narodila. Je zvyklá.“

„Já vím. Ale i tak.“

*„Ty si myslíš, že jsme to tu měli prodat už dávno, vid?“
prohodil děda po krátké pauze.*

„Jo.“

„Jenže víš, jak to s ní bylo těžký. Zakládala si na tom, že ve svém věku pořád zvládne topit v kamnech a odhrabávat sníh. Musel jsem na ni dost zatlačit. Kdyby bylo po jejím, odešla by odsud až nohama napřed. Jen doufám, že ji to stěhování nezabije.“

„Neboj, ona si u nás zvykne. Jsem fakt ráda, že už sem nebudu muset chodit, tati. Mám tu divný pocit.“

Dominik se zastavil ve stínu olší. Dál už nepůjde. Nebyl si jistý proč, ale něco mu napovídalo, že ať se matka s dědou baví o čemkoli, pro něj bude lepší to nevědět.

Kapitola 1

O deset měsíců později

Tak tedy odešel.

Myslela si, že až ta chvíle nastane, uleví se jí, ale místo radosti ji zaplavil stesk. To já chtěla, aby se odstěhoval, připomněla si. A měla jsem k tomu důvody, které by každý pochopil... kdybych se je ovšem nerozhodla tajit.

Proud řeky byl dnes slabý a voda klouzala přes kameny tak tiše, že bylo slyšet, jak Martin na druhém břehu nastartoval auto. Nela Keplerová došla po blátivé pěšince od zápraží k lávce. Skrz větve olší s rašícími listy viděla, jak se Martinův renault pomalu sune po plní cestě k silnici. Napadlo ji, jestli Vanilka na zadním sedadle kňučí. Za dva roky si na sebe s Nelou zvykly, ale nedá se nic dělat, fena patří Martinovi. Oba jsou pryč. Právě se přesunuli z přítomnosti do minulosti.

Nela si přitáhla vestičku z králíčí kožešiny blíž k tělu a zamířila zpátky do přístavku, přilepeného k boku polo-rozpadlého starého mlýna. Kouř z komína se povaloval po střeše a štípal ji v nose. Na začátek dubna je příšerné počasí, napadlo ji, a já nemám dost dříví na topení. Bude třeba pokácet pár olší u řeky, ale kdo jí s tím teď pomůže? Martin chtěl dřevo nařezat příští týden, ale minulost už spolkla i jeho motorovou pilu, kterou tak láskyplně ukládal na dlaždice vedle postele, aby ve stodole nenavlhla. Nela si pomyslela, že pach motorového oleje jí v ložnici bude chybět ještě méně než Martin.

Vešla do přístavku, který byl jedinou obyvatelnou budovou z celé usedlosti, do níž se Nela s Martinem loni nastěhovali, aby ji postupně zrekonstruovali. Většina jejich

známých si tehdy klepala na čelo. Jak chtějí žít v domě, ke kterému ani nevede zpevněná přístupová cesta? Vážně hodlají celou zimu přikládat do kamen, vylézat z postele do ledové místnosti a bojovat se zamrzlými vodovodními trubkami? Oni, kteří se narodili a vyrostli v bytech s ústředním topením? A Nela chce pustit slušně placené místo v galerii na Starém Městě a pracovat na vesnici jako *hospodyně* bohatých sousedů? Pomátla se snad? S Martinem se podobným řečem smáli a svorně přísahali, že se do Prahy vrátit nechtějí.

Nela to cítila pořád stejně.

Měla by se bát? Nejbližší sousedé, její zaměstnavatelé Jindrovi, žijí dva kilometry odsud za lesem. Kdyby ji tu někdo přepadl, mohla by si vykřičet plíce, a stejně by ji neslyšeli...

Opřela se čelem o okenní tabuli. Oheň v kamnech hlasitě požíral olšová polena. Nela se pokusila přivolat spokojenost, ale cítila se jenom otupělá. Už několik týdnů věděla s jistotou, že s Martinem nechce zůstat, tak proč se tedy neraduje, že dotáhla nepříjemný úkol do konce? Má, co chtěla. Nikdo už nebude k nedělnímu obědu pouštět fotbalové přenosy a pořady pro kutily, nikdo už nevytře podlahu v koupelně jejím nejlepším tričkem, nikdo nesloží cihly přesně na místo, kam si zasázela petrklíče. Je svou paní. A zdaleka nejde jen o tyhle povrchnosti. Ví přece moc dobře, proč Martina požádala, aby se odstěhoval, plánovala to dlouho dopředu a na důsledky by měla být připravená. Je na ně připravená. A samozřejmě tu zvládne žít sama, proč by ne?

Hodila do kamen ještě jedno poleno a šla si otevřít víno.

„Na nový život,“ připila si důležitě. V jednom ženském časopise četla, že se to tak po rozchodu má. Proč? Přece aby se člověk smířil s tím, že od teď je všechno jinak.
